

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Davida Hipšra a soudců Mgr. Lenky Krupíčkové a JUDr. Tomáše Foltase v právní věci žalobce: **Ing. L. M.**, proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**, se sídlem tř. Tomáše Bati 21, Zlín, za účasti osob zúčastněných na řízení: **I) B. B. II) Z. C., III) I. D., IV) Ing. H. E., V) H. F., VI) N. H., VII) M. H., VIII) L. H., IX) J. H., X) L. H., XI) J. J., XII) R. J., XIII) P. J., XIV) P. K., XV) V. K., XVI) V. K., XVII) D. K., XVIII) T. K., XIX) T. L., XX) Ing. I. L., XXI) E. M., XXII) M. M., XXIII) J. N., XXIV) J. P., XXV) J. P., XXVI) L. P., XXVII) S. P., XXVIII) M. P., XXIX) J. R., XXX) P. Ř., XXXI) M. S., XXXII) P. S., XXXIII) V. S., XXXIV) M. S., XXXV) H. S., XXXVI) I. S., XXXVII) H. S., XXXVIII) A. Š., XXXIX) A. Š., XL) A. Š., XLI) R. V., XLII) M. V., XLIII) P. V., XLIV) I. Z., XLV) R. Z., XLVI) I. D., XLVII) Ing. M. K., XLVIII) P. H., XLIX) P. H.**, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 21. 12. 2017, č. j. 29 A 50/2015 - 379,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III.** Osoby zúčastněné na řízení **n e m a j í** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Dne 30. 7. 2013 žalobce požádal Magistrát města Zlína (dále též „magistrát“) o poskytnutí informace dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, v rozhodném znění (dále též „zákon o svobodném přístupu k informacím“). Předmětem

žádosti bylo „doplnění výše všech odměn do souboru, který jste mi poskytli na CD, které bylo přílohou k Vašemu dopisu spisová značka S00JP00M6L5S z 22. 4. 2011“. Magistrát tuto žádost rozhodnutím datovaným dne 15. 7. 2013 (s ohledem na datum podání žádosti se zjevně jedná o chybně uvedené datum, pozn. soudu), č. j. MMZL 105754/2013, odmítl. Uvedl, že žalobce již v minulosti o tyto informace opakovaně žádal, přičemž mu byly v částečném rozsahu poskytnuty a ve zbytku byly jeho žádosti zamítnuty. Magistrát proto odkázal na odůvodnění dřívějších rozhodnutí.

[2] Uvedené rozhodnutí žalovaný rozhodnutím ze dne 23. 9. 2013, č. j. KUZL/62387/2013, zrušil z důvodu nedostatečného odůvodnění a vrátil věc magistrátu k novému projednání.

[3] Rozhodnutím ze dne 31. 10. 2013, č. j. MMZL 141153/2013, magistrát žádost žalobce o poskytnutí informace opět v celém rozsahu odmítl. Uvedl, že CD poskytnuté žalobci spolu s přípisem ze dne 22. 4. 2011 obsahovalo informace o důvodech odměn jednotlivých vedoucích odborů a oddělení magistrátu v jednotlivých měsících let 2000 až 2010. Jeho žádosti o doplnění výše těchto odměn pak nelze vyhovět, neboť před právem na informace má přednost právo na ochranu soukromí dotčených zaměstnanců.

[4] Uvedené rozhodnutí magistrátu žalovaný rozhodnutím ze dne 12. 12. 2013 opět zrušil, neboť magistrát nezohlednil, že dle aktuální judikatury představuje § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím zvláštní právní důvod pro poskytnutí osobních údajů.

[5] V navazujícím rozhodnutí ze dne 17. 1. 2014, č. j. MMZL 008164/2014, magistrát žádost žalobce opět odmítl. Setrval na svém závěru, že je třeba upřednostnit právo na ochranu soukromí před právem na poskytnutí informace. Toto rozhodnutí žalovaný zrušil rozhodnutím ze dne 24. 2. 2014. V něm konstatoval, že magistrát opakovaně nerespektuje právní názor nadřízeného orgánu. Následně magistrát odmítl žádost žalobce o poskytnutí požadovaných informací ze stejných důvodů ještě pětkrát, a to rozhodnutími ze dne 21. 3. 2014, č. j. MMZL 039364/2014, ze dne 21. 5. 2014, (bez uvedení č. j., pozn. soudu), ze dne 17. 7. 2014, č. j. MMZL 117723/2014, ze dne 29. 10. 2014, č. j. MMZL 165553/2014, a ze dne 2. 1. 2015, č. j. MMZL 001191/2015. Všechna uvedená rozhodnutí magistrátu žalovaný k odvolání žalobce zrušil.

[6] Poslední rozhodnutí magistrátu ze dne 2. 1. 2015 žalovaný zrušil rozhodnutím ze dne 6. 2. 2015, č. j. KUZL/9431/2015. Shledal rozhodnutí magistrátu nepřezkoumatelným, neboť neobsahuje identifikaci všech účastníků řízení a bylo vydáno, aniž by byl dotčeným osobám dán prostor se k podané žádosti vyjádřit. Dále uvedl, že magistrát opakovaně nerespektoval závazný právní názor žalovaného, neboť neprovedl řádně test proporcionality a nevypořádal se s právními závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2014, č. j. 8 As 55/2012 - 62. Magistrát poté rozhodnutím ze dne 25. 2. 2015, č. j. MMZL 024321/2015, žádost žalobce o poskytnutí informace opět odmítl.

[7] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 2. 2015 žalobou u Krajského soudu v Brně (dále též „krajský soud“), který je v záhlaví uvedeným rozsudkem zrušil, a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Po ověření chronologie případu krajský soud konstatoval, že se žalobce po více než 3 roky ocitl v nekonečném „kolotoči“ odmítacích rozhodnutí,

pokračování

která následně žalovaný rušil. Podanou žalobu lze proto v souladu s judikaturou považovat za přípustnou, byť napadené rozhodnutí žalovaného neznamena pravomocné ukončení správního řízení.

[8] Dále krajský soud rekapituloval judikatorní vývoj týkající se otázky poskytování informací o platech zaměstnanců placených z veřejných prostředků. Poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2011, č. j. 5 As 57/2010 - 79, a rozsudek rozšířeného senátu ze dne 22. 10. 2014, č. j. 8 As 55/2012 - 62. Z těchto plyne, že se tyto informace zásadně poskytují. Do jisté míry však byla tato judikatura modifikována nálezem Ústavního soudu ze dne 17. 10. 2017, sp. zn. IV. ÚS 1378/16, jehož závěry krajský soud musel při posouzení věci zohlednit. Na jejich základě pak dovodil, že magistrát při rozhodování o žádosti žalobce neprovedl nezbytný test proporcionality tak, jak jej vymezil Ústavní soud. Povinné osoby přitom musí porovnat dotčená základní práva (na ochranu soukromého života a na přístup k informacím) v každém jednotlivém případě. V posuzované věci nicméně správní orgány nejednaly s osobami, o jejichž odměnách za práci měly být informace poskytnuty. Tyto tak nemohly uplatňovat svá práva a oprávněné zájmy. Nadto žádost žalobce neobsahovala účel, k jakému mají být požadované osobní údaje užity ve veřejném zájmu, a v čem má tento veřejný zájem spočívat. Povinný subjekt tyto údaje nezjišťoval. Teprve po jejich doplnění mohou správní orgány posoudit, zda sledovaného účelu není možno dosáhnout i jinak. Povinný subjekt může odmítnout poskytnout žadateli informaci o platech zaměstnanců placených z veřejných prostředků, pokud nejsou splněny všechny podmínky definované Ústavním soudem. Správní orgány tak nejprve musí v posuzované věci zjistit, zda byly tyto podmínky splněny. Proto krajský soud nemohl ve věci sám rozhodnout a vrátil věc žalovanému k doplnění řízení.

II.

[9] Včas podanou kasační stížností se žalovaný (dále též „stěžovatel“) domáhá zrušení výše uvedeného rozsudku krajského soudu z důvodů, jež podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“). Předně namítá, že žaloba měla být odmítnuta, neboť nedošlo k vyčerpání řádných opravných prostředků, a zároveň nebyly splněny podmínky předpokládané v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 1. 2015, č. j. 6 As 113/2014 - 34. Krajský soud se nezabýval důvody, pro které stěžovatel opakovaně rušil rozhodnutí magistrátu. Ty vycházely z aktuálního vývoje judikatury, nejednalo se tedy o obstrukční postup. V napadeném rozhodnutí byly reflektovány rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2014, č. j. 8 As 55/2012 - 62 a ze dne 17. 12. 2014, č. j. 1 As 189/2014 - 50, dle nichž dotčené osoby měly mít postavení účastníků řízení, a povinný subjekt je proto měl identifikovat. Rozhodnutí magistrátu bylo zrušeno i z tohoto důvodu. Postup podle rozsudku č. j. 6 As 113/2014 - 34 lze uplatnit jen v případech, kdy je požadováno poskytnutí informace, u níž není pochyb, že má být poskytnuta, avšak povinný subjekt ji odmítá poskytnout a opakovaně žádost odmítá. Stěžovatel postupoval v souladu s tehdy aktuální judikaturou, která se přikláněla k tomu, aby byly informace o platech zaměstnanců ve veřejném sektoru poskytovány. Nález Ústavního soudu, který se od tohoto názoru odchýlil, může být aplikován retrospektivně. Proto je třeba posoudit, zda měla být žalobci poskytnuta za nastalé situace soudní ochrana.

[10] Dále stěžovatel nesouhlasí s tím, že jeho rozhodnutí bylo nezákonné a nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Krajský soud identifikoval jediné pochybení stěžovatele v tom, že magistrát ani stěžovatel nejednali s dotčenými osobami. Právě z tohoto důvodu však stěžovatel zrušil rozhodnutí magistrátu a věc mu vrátil k dalšímu projednání. Stěžovatel s dotčenými osobami ani jednat nemohl, neboť ty nebyly ve správním spise identifikovány. Krajský soud dále nepřihlédl k tomu, že magistrát žalobci přípisem ze dne 26. 5. 2016 požadované informace poskytl. Pokud žalobce proti obsahu poskytnutých informací nebrojil včas u povinného subjektu, nelze toto napravovat v soudním řízení. Nadto krajský soud soudní řízení ve skutkově obdobné věci pro uspokojení žalobce usnesením ze dne 4. 2. 2015, č. j. 31 A 59/2011 - 115, zastavil, přestože žalobce uvedl, že se poskytnutím informací necítí být s ohledem na průtahy uspokojen. Stěžovatel rovněž poukázal na to, že magistrát ve věci vydal dne 25. 2. 2015 další rozhodnutí, které stěžovatel nenapadl odvoláním, a věc je tak pravomocně ukončena. Rozsudek krajského soudu proto komplikuje procesní situaci, jelikož stěžovatel nemá nástroj, kterým by rozhodnutí magistrátu zrušil. Nesprávný je rovněž výrok o nákladech řízení, neboť žalobce neměl plný úspěch ve věci. Domáhal se totiž rovněž zrušení rozhodnutí magistrátu a nařízení poskytnutí požadovaných informací. Krajský soud pak nezrušil rozhodnutí stěžovatele z důvodů uvedených v žalobě, ale z prakticky totožných důvodů, pro které stěžovatel zrušil rozhodnutí magistrátu. Stěžovatel proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil.

III.

[11] Žalobce ani žádná z osob zúčastněných na řízení se ke kasační stížnosti nevyjádřili.

IV.

[12] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[13] Kasační stížnost není důvodná.

[14] Nejvyšší správní soud považuje za vhodné předně uvést, že problematika svobodného přístupu k informacím o peněžitých plněních poskytnutých zaměstnanci, jemuž je odměna za práci (plat) vyplácena z veřejných rozpočtů, prošla v nedávné době poměrně dynamickým vývojem, a to po stránce procesní i meritorní. V období po podání žaloby totiž doznal výklad rozhodných ustanovení zákona o svobodném přístupu k informacím významných změn, které bylo třeba reflektovat při hodnocení projednávané věci. Právě vývoj judikatury pak podstatně ovlivnil jednotlivé závěry zdejšího soudu a způsobil určitá specifika nyní posuzované věci.

[15] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nepřípustnosti žaloby. Rozhodnutí, kterým nadřízený orgán k odvolání účastníka řízení zruší rozhodnutí prvostupňového orgánu, a věc mu vrátí k dalšímu řízení, není totiž obvykle považováno za rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. Zrušující rozhodnutí totiž nijak nezasahuje do hmotněprávní sféry jeho adresáta, neboť není finálním rozhodnutím ve věci (podrobně viz

pokračování

rozsudek zdejšího soudu ze dne 31. 3. 2010, č. j. 9 As 30/2010 - 219). Správní soudy s ohledem na princip subsidiarity správního soudnictví zpravidla přezkoumávají konečné rozhodnutí správního orgánu, jímž je věc před správními orgány pravomocně skončena. V oblasti svobodného přístupu k informacím nicméně judikatura dovodila výjimku z uvedeného pravidla v případě neúspěšných žadatelů o informace, kteří čelí tzv. procesnímu „ping-pongu“ mezi správními orgány (jedná se o proces, kdy odvolací orgán neustále vrací věc k novému projednání). Tato judikatura připustila žalobu žadatele o informace proti zrušujícímu rozhodnutí odvolacího orgánu (viz např. rozsudky zdejšího soudu ze dne 28. 1. 2015, č. j. 6 As 113/2014 - 35, ze dne 9. 3. 2016, č. j. 1 Ads 254/2015 - 25, ze dne 21. 9. 2016, č. j. 4 As 289/2015 - 29, ze dne 16. 5. 2017, č. j. 1 As 51/2017 - 28, či ze dne 16. 5. 2018, č. j. 6 As 70/2018 - 52). Judikatura Nejvyššího správního soudu však nebyla jednotná v tom, zda lze napadat již zrušující rozhodnutí odvolacího orgánu, nebo má být napadáno teprve následné zamítavé rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. V rozsudku ze dne 10. 11. 2016, č. j. 3 As 278/2015 - 44, totiž Nejvyšší správní soud považoval za vhodnější právě žalobu proti prvostupňovému rozhodnutí.

[16] Popsaným judikатурním rozporem se zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 24. 10. 2018, č. j. 7 As 192/2017 - 35. Konstatoval, že *„pokud žadatel o informace nenapadne žalobou rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti, ale namísto toho podá v pořadí druhé (třetí, čtvrté ...) odvolání, pochopitelně tím nepřichází o možnost žalovat jak další rozhodnutí žalovaného (bude-li odvolání zamítnuto), tak i případné následné rozhodnutí povinného subjektu (zruší-li žalovaný opětovně rozhodnutí povinného subjektu, ovšem povinný subjekt opětovně žádosti nevyhoví). Co ovšem možné není, je žalovat rozhodnutí žalovaného, které ruší rozhodnutí povinného subjektu; takovéto rozhodnutí totiž do právní sféry žadatele nijak nezasahuje.“* (důraz přidán) Rozšířený senát tedy dospěl k závěru, že neúspěšný žadatel o informace může podat žalobu přímo proti rozhodnutí povinného subjektu, kterým povinný subjekt po předchozím zrušovacím rozhodnutí odvolacího orgánu znovu odmítl požadovanou informaci poskytnout. Nemůže však podat žalobu proti zrušujícímu rozhodnutí žalovaného, jak učinil žalobce v posuzované věci. Výše uvedená judikatura připouštějící žalobu neúspěšného žadatele o informace proti zrušujícímu rozhodnutí odvolacího orgánu tak byla citovaným rozsudkem rozšířeného senátu překonána.

[17] Citovaný rozsudek rozšířeného senátu představuje tzv. judikатурní odklon, který je dle rozšířeného senátu *„faktorem nevyhnutelně spojeným s rozhodovací činností soudů. Jakkoliv na straně jedné je určitě nežádoucí, aby k němu docházelo příliš často, představuje na straně druhé nezbytný dynamický prvek ve vývoji judikatury. Pokud dojde v důsledku sjednocovací činnosti rozšířeného senátu ke změně jednotné či převažující judikatury, nelze nově přijatý názor zásadně aplikovat zpětně, pokud by v důsledku této změny účastníci řízení, resp. soukromé subjekty, jednající v důvěře ve stávající judikaturu, ztratili přístup k soudu.“*

[18] V nyní posuzovaném případě žalobce postupoval při podání žaloby proti zrušujícímu rozhodnutí žalovaného v souladu s judikaturou, která byla v rozhodné době (žaloba podána dne 1. 4. 2015) většinová. Tato umožňovala *„prostřednictvím žaloby proti rozhodnutí, kterým bylo stěžovateli formálně vyhověno a jímž bylo (opět) zrušeno prvostupňové rozhodnutí o odmítnutí žádosti o informace, řešit i ‘nekonečný‘ koloběh správních rozhodnutí.“* (viz rozsudek č. j. 6 As 113/2014 - 35). Žádost žalobce o poskytnutí informace byla před

podáním žaloby odmítnuta celkem osmi rozhodnutími magistrátu, která byla k odvolání žalobce osmkrát zrušena. Jak přitom konstatoval rozšířený senát, účastník řízení nemůže být zkrácen na svých právech aplikací právního názoru vysloveného v případě judikurního odklonu. Aplikace takového právního názoru by byla vůči dotčenému účastníkovi řízení překvapivá a soud by mu tímto postupem odňal právo na přístup k soudu, přestože tento účastník postupoval přesně tak, jak mu převažující judikatura v té době umožňovala.

[19] Vzhledem k výše uvedenému nelze než konstatovat, že za specifické procesní situace, kdy dochází k tzv. procesnímu „ping-pongu“ bylo v rozhodné době podání žaloby proti zrušujícímu rozhodnutí odvolacího správního orgánu obecně přípustné. Stěžovatel nicméně zpochybnil aplikaci uvedeného v posuzované věci s argumentací, že on sám se nedopustil obstrukčního jednání. Naopak vždy postupoval v souladu s právními předpisy a reagoval na aktuální vývoj judikatury, přičemž sám nemohl pochybení magistrátu napravit. Této argumentaci však nelze přisvědčit.

[20] Je třeba zdůraznit, že obstrukčního jednání se nemusí nutně dopouštět sám žalovaný. Z rozsudku č. j. 6 As 113/2014 - 35 (bod 27) vyplývá, že zacyklení a vznik tzv. procesního „ping-pongu“ může způsobovat postup povinného subjektu, který nemá zájem poskytnout informaci, nebo se snaží poskytnutí informace co nejvíce oddálit. Povinný subjekt tak jedná v rozporu se smyslem a účelem zákona a uchyluje se k obstrukcím, účelovému postupu či zdržování, a to i za využití instančního vztahu s nadřízeným orgánem. Není přitom nezbytně nutné, aby se nadřízený orgán na obstrukčním jednání povinného subjektu vědomě podílel. Postačí, že je tento orgán i přes řádné uplatnění svých pravomocí procesně „bezmocný“ tomuto jednání povinného subjektu s ohledem na své rozhodovací možnosti efektivně čelit. K zacyklení tedy postačí obstrukce na straně povinného subjektu spočívající v nerespektování právního názoru nadřízeného správního orgánu. Jinými slovy, ani postup nadřízeného orgánu (zde stěžovatele) v souladu s právními předpisy nemusí nic změnit na skutečnosti, že v řízení o žádosti o poskytnutí informace dochází k obstrukčnímu jednání, které je v rozporu se smyslem a účelem zákona o svobodném přístupu k informacím. Dle rozsudku č. j. 6 As 113/2014 - 35 bude zřetelným signálem postupu v rozporu se smyslem a účelem zákona o svobodném přístupu k informacím takové rozhodnutí odvolacího orgánu o zrušení rozhodnutí povinného subjektu a vrácení věci povinnému subjektu k dalšímu řízení, jež bude řešit skutkové či právní otázky, které byly v podstatných ohledech již jednou řešeny předchozím zrušujícím rozhodnutím odvolacího orgánu.

[21] Z rozhodnutí stěžovatele založených ve správním spise přitom vyplývá, že se důvody pro zrušení rozhodnutí magistrátu veskrze opakují. Důvodem prvního zrušujícího rozhodnutí stěžovatele ze dne 23. 9. 2013 sice ještě byla nepřezkoumatelnost prvostupňového rozhodnutí pro nedostatečné odůvodnění, následující zrušující rozhodnutí však již uvádí jako důvod pro zrušení rozhodnutí magistrátu mj. jiné chybné vyhodnocení střetu Ústavou garantovaných práv, a to konkrétně práva na soukromí a práva na informace. Ve zrušujícím rozhodnutí ze dne 12. 12. 2013, č. j. KUZZL/79002/2013, stěžovatel magistrátu vytkl, že přehlíží platnou právní úpravu i judikaturu soudů, která se vztahuje k poskytování informací o platech zaměstnanců veřejného sektoru. Zdůraznil, že mezi právem na soukromí a právem na informace často dochází ke konfliktu, který zákon

pokračování

o svobodném přístupu k informacím řeší v § 8b upřednostněním práva na informace, přičemž tento postup je aprobován i judikaturou Nejvyššího správního soudu. Odkázal na rozsudky ze dne 27. 5. 2011, č. j. 5 As 57/2010 - 79, a ze dne 6. 12. 2012, č. j. 1 As 169/2012 - 38, které potvrzují převahu práva na poskytnutí informace. Ve zrušujícím rozhodnutí ze dne 24. 2. 2014, č. j. KUZL/12186/2014, stěžovatel magistrátu rovněž vytkl nerespektování judikatury, postup v rozporu s § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím, a především to, že magistrát opět nerespektoval závazný právní názor stěžovatele. Ze stejných důvodů rušil stěžovatel všechna následující rozhodnutí magistrátu (viz rozhodnutí stěžovatele ze dne 30. 4. 2014, č. j. KUZL/25689/2014, ze dne 30. 6. 2014, č. j. KUZL/39067/2014, ze dne 7. 10. 2014, č. j. KUZL/59762/2014, ze dne 2. 12. 2014, č. j. KUZL/71323/2014 a ze dne 6. 2. 2015, č. j. KUZL/9431/2015). V posledních třech rozhodnutích stěžovatel magistrátu rovněž opakovaně vytýkal, že nijak nespecifikoval dotčené osoby, o nichž mají být informace poskytnuty, a s těmito osobami nejednal.

[22] V šestém zrušujícím rozhodnutí ze dne 7. 10. 2014, č. j. KUZL/59762/2014, stěžovatel výslovně uvedl, že magistrát „*i nadále nepostupuje v souladu s právním názorem nadřízeného správního orgánu, jímž je při novém projednání věci vázán, čímž porušuje § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu. Po prostudování rozhodnutí napadeného odvoláním žadatele v kontextu s předloženým spisovým materiálem je očividné, že rozhodnutí povinného subjektu se mění pouze v detailech a nelze tak hovořit o náležitém vypořádání se se všemi okolnostmi žádosti.*“ Obdobně v posledním (žalobou napadeném) rozhodnutí stěžovatel uvedl, že magistrát i nadále nerespektuje jeho právní názor a je třeba mu „*vytknout především skutečnost, že text nového rozhodnutí doznal pouze drobných změn oproti předchozím rozhodnutím povinného subjektu.*“ Z uvedeného je zřejmé, že důvodem opakovaných zrušujících rozhodnutí nebyl judikatorní vývoj, jak se snaží tvrdit stěžovatel, ale nerespektování jím opakovaně vyřčeného právního názoru o nutnosti respektovat aktuální judikaturu Nejvyššího správního soudu k otázce poskytování informací o platech zaměstnanců placených z veřejných zdrojů.

[23] S ohledem na výše uvedené pak nelze než dospět k závěru, že ze strany magistrátu docházelo k obstrukčnímu jednání v podobě opakovaného nerespektování závazného právního názoru stěžovatele. Magistrát ve svých rozhodnutích setrval na právní názor, který před stěžovatelem opakovaně neobstál. V důsledku toho musel stěžovatel rozhodnutí magistrátu opětovně z prakticky totožných důvodů rušit. Magistrát tedy nepostupoval způsobem, který je v souladu se smyslem a účelem zákona o svobodném přístupu k informacím, ale opakovaně účelově prodlužoval proceduru vedoucí ke konečnému závěru o tom, zda informace má být poskytnuta, anebo nikoli. Dle rozsudku č. j. 6 As 113/2014 - 35 má přitom soudní moc zasáhnout tehdy, pokud výkonná moc nečiní, co dělat má, anebo činí, co dělat nemá, a přimět výkonnou moc k nápravě. Lze souhlasit s krajským soudem, že tento předpoklad pro podání žaloby proti zrušujícímu rozhodnutí stěžovatele byl v posuzované věci naplněn.

[24] Nejvyšší správní soud nemůže souhlasit ani s názorem stěžovatele, že možnost podání žaloby proti zrušujícímu rozhodnutí odvolacího orgánu ve smyslu rozsudku č. j. 6 As 113/2014 - 34, byla dána pouze v případech odmítnutí poskytnutí informace, u níž není sporu, že má být poskytnuta. Podle § 16 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím [p]ři soudním přezkumu rozhodnutí o odvolání na základě žaloby podle

zvláštního právního předpisu soud přezkoumá, zda jsou dány důvody pro odmítnutí žádosti. Nejsou-li žádné důvody pro odmítnutí žádosti, soud zruší rozhodnutí o odvolání a rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti a povinnému subjektu nařídí požadované informace poskytnout. Posouzení, zda mají být informace poskytnuty, či žádost odmítnuta, tedy představuje stěžejní otázku, která je předmětem přezkumu ze strany správního soudu. Je proto nelogické, aby se výše popsaný postup podání žaloby týkal pouze případů, kdy se jedná o informace, u kterých není sporu, že mají být poskytnuty. Odpadl by tím totiž celý předmět sporu a soud by *de facto* neměl co posuzovat. Výklad zastávaný stěžovatelem by vedl k tomu, že podání žaloby by znamenalo automatické vydání vyhovujícího rozsudku. Tak tomu samozřejmě není. Uvedený rozsudek č. j. 6 As 113/2014 - 34, toliko vymezil situaci, za níž je podání žaloby přípustné. Soud však samozřejmě v následném soudním řízení posuzuje, zda mají být informace poskytnuty, či nikoli.

[25] Stěžovatel dále dovozuje, že žaloba neměla být přípustná s ohledem na pozdější nálezy Ústavního soudu ze dne 17. 10. 2017, sp. zn. IV. ÚS 1378/16. Tento odkaz stěžovatele však není přiléhavý. Ústavní soud v uvedeném nálezu sice korigoval některé závěry Nejvyššího správního soudu týkající se otázky poskytování informací o platech zaměstnanců placených z veřejných prostředků, avšak problematikou přístupu k soudu se nezabýval. Podstata nálezu se týkala toho, zda je právo na informace o příjemcích veřejných prostředků paušálně upřednostněno na základě zákona. Ústavní soud konstatoval, že je vždy nezbytné poměřovat význam dotčených práv a intenzitu zásahu do těchto práv. Na závěry uvedené v rozsudku č. j. 6 As 113/2014 - 34 co do přípustnosti žaloby však uvedený nálezy vliv nemá. Jak přitom bylo uvedeno výše, aplikace nového právního názoru v rámci judikaturního vývoje nesmí vést k situaci, kdy bude dotčenému účastníkovi odepřeno právo na přístup k soudu.

[26] Nejvyšší správní soud nesouhlasí ani s námitkou stěžovatele týkající se problematické aplikace napadeného rozsudku v praxi. Krajský soud toliko zrušil napadené rozhodnutí a věc stěžovateli vrátil k dalšímu řízení s tím, aby se v novém rozhodnutí řídil závěry v napadeném rozsudku uvedenými, tedy v podstatě aby zohlednil nálezy Ústavního soudu ze dne 17. 10. 2017, sp. zn. IV. ÚS 1378/16, a podle toho posoudil rozhodnutí magistrátu ze dne 2. 1. 2015, č. j. MMZL 001191/2015. Tomuto postupu pak nebrání ani rozhodnutí magistrátu ze dne 25. 2. 2015, č. j. MMZL 024321/2015. Skutečnost, že uvedený postup vede k nestandardní situaci, kterou stěžovatel považuje za procesně složitou, nemůže vést k popření výkladu relevantních ustanovení, který ke dni podání žaloby tento postup připouštěl. V opačném případě by se jednalo o odepření přístupu k soudu. Nejvyšší správní soud nijak nezpochybňuje, že se jedná o situaci do jisté míry nežádoucí, což bylo ostatně reflektováno rozsudkem rozšířeného senátu č. j. 7 As 192/2017 - 35, avšak v době podání žaloby byl judikaturou upřednostněn zájem na ochranu práv žalobce, který je vystaven obstrukčnímu jednání v podobě procesního „ping-pongu“. Je to ostatně obstrukční či neúčelné jednání správních orgánů, které k této nestandardní situaci obvykle vede.

[27] Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem tak krajský soud postupoval správně, pokud žalobu proti zrušujícímu rozhodnutí žalovaného považoval za přípustnou a tuto namísto odmítnutí věcně projednal.

pokračování

[28] Nejvyšší správní soud se dále v souladu s § 109 odst. 4 s. ř. s. zabýval tím, zda řízení před krajským soudem nebylo zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Krajský soud totiž toliko zrušil rozhodnutí stěžovatele o odvolání. Podle § 16 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím [p]ři soudním přezkumu rozhodnutí o odvolání na základě žaloby podle zvláštního právního předpisu soud přezkoumá, zda jsou dány důvody pro odmítnutí žádosti. Nejsou-li žádné důvody pro odmítnutí žádosti, soud zruší rozhodnutí o odvolání a rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti a povinnému subjektu nařídí požadované informace poskytnout.

[29] Obecně platí, že je-li splněna hypotéza § 16 odst. 4 věty druhé zákona o svobodném přístupu k informacím, je soud povinen rozhodnutí odvolacího správního orgánu i správního orgánu I. stupně zrušit a nařídít správnímu orgánu I. stupně poskytnout požadované informace. Judikatura však připouští situace, kdy na tomto postupu nelze striktně trvat. Typickým příkladem je nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí. Již v rozsudku ze dne 31. 7. 2006, č. j. A 2/2003 - 73, se zdejší soud přiklonil k názoru, že lze rozhodnutí správních orgánů zrušit a nařídít poskytnutí požadovaných informací jen tehdy, jestliže je správní rozhodnutí přezkoumatelné. Na tomto závěru setrval v rozsudku ze dne 24. 3. 2010, č. j. 1 As 8/2010 - 65. Podmínkou pro tento postup však je, že jej krajský soud řádně zdůvodní. Tyto závěry aproboval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 22. 10. 2014, č. j. 8 As 55/2012 - 62, kde uvedl: „Krajský soud má při postupu podle § 16 odst. 4 věty druhé zákona o svobodném přístupu k informacím nejen postavení orgánu kasačního, nýbrž i postavení orgánu nalézajícího hmotné právo. Je tedy na něm, aby ověřil, zda byl dostatečně zjištěn skutkový stav, a pokud ne, aby jej v potřebné míře zjistil, a poté aby posoudil, zda existují důvody pro odmítnutí žádosti. Nejsou-li takové důvody, je povinen povinnému subjektu nařídít požadované informace poskytnout. Krajský soud však na svoji nalézací pravomoc rezignoval a omezil se v rozporu se zákonem pouze na uplatnění pravomoci kasační, a to aniž by v odůvodnění svého rozsudku vysvětlil, proč část své zákonem stanovené pravomoci neuplatnil. Tím zatížil řízení před soudem vadou, která měla vliv na zákonnost jeho rozsudku.“ (důraz přidán)

[30] V posuzované věci krajský soud svůj postup odůvodnil tím, že rozhodnutí stěžovatele bylo nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. V rozhodnutích správních orgánů a ve správním spise totiž absentovala jakákoliv zmínka o účelu, ke kterému mají být požadované informace použity, jak vyžaduje aktuální judikatura. Byly tak naplněny předpoklady pro to, aby krajský soud pouze zrušil žalobou napadené rozhodnutí.

[31] Jak již bylo uvedeno výše, krajský soud vydal napadený rozsudek za situace, kdy došlo k podstatné změně relevantní judikatury. V době podání žaloby totiž z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývalo, že povinný subjekt je zásadně povinen poskytnout informace o konkrétních peněžitých plněních poskytnutých zaměstnanci, jemuž je odměna za práci (plat) vyplácena z veřejných rozpočtů, a to včetně její výše (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2011, č. j. 5 As 57/2010 - 79, a rozsudek rozšířeného senátu ze dne 22. 10. 2014 č. j. 8 As 55/2012 - 62). Uvedená judikatura totiž vycházela z výkladu § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím, který byl v dané době rozhodný, a dle kterého úvahu o konkurujících si zájmech a střetu základních práv zde vyřešil již samotný zákonodárce tím, že paušálně upřednostnil právo na informace o příjemcích veřejných prostředků. Za této situace by krajský soud standardně musel

posoudit, zda se žádost žalobce týkala mzdových plnění poskytnutých z veřejných prostředků a pokud ano, zabýval by se tím, zda bylo možné odepřít poskytnutí této informace na základě principu zákazu zneužití práva (např. pokud by cílem žádosti bylo poškodit daného zaměstnance). Podle toho, k jakým závěrům by dospěl, by pak mohl dále postupovat standardním způsobem. Nález Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 1378/16 však situaci podstatným způsobem změnil, když stanovil nové požadavky na posuzování žádostí o poskytování informací o platech. Uvedl, že povinný subjekt může odmítnout poskytnout žadateli informace o platu a odměnách zaměstnance vyžádané na základě ustanovení § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím, pokud nejsou splněny čtyři podmínky, a to: „a) účelem vyžádání informace je přispět k diskusi o věcech veřejného zájmu; b) informace samotná se týká veřejného zájmu; c) žadatel o informaci plní úkoly či poslání dozoru veřejnosti či roli tzv. „společenského hlídačského psa“; d) informace existuje a je dostupná.“

[32] Otázce, nakolik by se nová judikatura měla uplatňovat v běžících řízeních, se věnoval také Ústavní soud v nálezu ze dne 12. 12. 2013, sp. zn. III. ÚS 3221/11 (nález *Maleč*). Jeho závěry shrnul zdejší soud v rozsudku ze dne 2. 3. 2017, č. j. 10 Afs 244/2016 - 29, následovně: „Základní myšlenka nálezu je taková, že působení nové judikatury se řídí zásadou tzv. incidentní retrospektivity: nová judikatura se užije i v těch řízeních, která mají základ v minulosti, ale ještě nebyla pravomocně skončena nebo (což se týká přezkumu správních rozhodnutí u správních soudů) o jejich předmětu ještě probíhá soudní řízení. Tuto zásadu je však nutné korigovat (a novou judikaturu výjimečně neužít), pokud by její užití mělo poškodit adresáta, který jednal podle dosavadní judikatury. Takovým korektivem je zásada důvěry v právo.“

[33] Krajský soud tedy v napadeném rozsudku správně reflektoval závěry nálezu Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 1378/16, na jejichž podkladě pak správně dovodil, že je v posuzované věci nezbytné provést další zjištění s ohledem na nové požadavky stanovené nálezem Ústavního soudu tak, aby bylo možné vyhodnotit, zda jsou dány důvody pro odmítnutí žádosti. Pouze po dodatečném zjištění těchto skutečností by totiž krajský soud mohl věc posoudit a případně nařídit poskytnutí informací, dospěl-li by k závěru, že jsou tyto podmínky splněny. Krajský soud nemůže zcela nahrazovat nalézací činnost správních orgánů. S ohledem na to, že rozhodnutí stěžovatele nereflektovalo všechny podmínky stanovené v nálezu Ústavního soudu, nemohl krajský soud přistoupit k zamítnutí žaloby. Je tedy zřejmé, že za daných specifických okolností krajskému soudu nezbývalo, než zvolit cestu v podobě zrušení pouze napadeného rozhodnutí. Jednalo se ostatně o postup aprobovaný judikaturou, jak bylo uvedeno výše, a shodně Nejvyšší správní soud postupoval také v rozsudku ze dne 28. 2. 2018, č. j. 2 As 296/2017 - 31. Ve věci sp. zn. 2 As 296/2017 Nejvyšší správní soud taktéž s přihlédnutím k závěrům nálezu Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 1378/16, který byl vydán po napadeném rozsudku krajského soudu, zrušil toliko výrok, jímž krajský soud uložil správnímu orgánu povinnost poskytnout informace dle § 16 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím; nic to však nezměnilo na důvodnosti rozhodnutí krajského soudu v té části, v níž soud zrušil rozhodnutí žalovaného i povinného subjektu. Nejvyšší správní soud v této souvislosti uvedl, že „vzhledem k tomu, že dosud nebylo v úplnosti provedeno posouzení všech podmínek plynoucích z uvedeného nálezu Ústavního soudu, nelze mít za jednoznačné, že jsou splněny podmínky pro poskytnutí informací, a tedy pro nařízení této povinnosti soudem. V dalším řízení pak ve smyslu závěrů krajského

pokračování

soudu i citovaného nálezu povinný subjekt znovu posoudí podmínky pro poskytnutí informací žadateli.“

[34] Důvodnou Nejvyšší správní soud neshledal ani námitku stěžovatele, že rozsudek krajského soudu je nesrozumitelný a nepřezkoumatelný, neboť z něj nevyplývá, v čem měl stěžovatel pochybit a proč by napadené rozhodnutí mělo být nepřezkoumatelné. Otázkou nepřezkoumatelnosti se Nejvyšší správní soud, stejně jako Ústavní soud, ve svých rozhodnutích již nespočetněkrát zabýval. Mj. konstatoval, že zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů tak má místo zejména tehdy, opomene-li soud na námitku účastníka zcela (tedy i implicitně) reagovat (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012 - 45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016 - 64). Přehlédnout pak nelze ani fakt, že soudy nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí. Takový postup shledal ústavně konformním i Ústavní soud v nálezu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08: *„Není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“* (srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014 - 43). Není tedy povinností správního soudu reagovat na každý dílčí argument uplatněný v podání a ten obsáhle vyvrátit; úkolem soudu je uchopit obsah a smysl argumentace a vypořádat se s ní.

[35] V posuzovaném případě krajský soud především rekapituloval závěry nálezu Ústavního soudu sp. zn. IV ÚS 1376/16, neboť z něj vyplývají obecná východiska, kterými se při posouzení věci s ohledem na zásadu incidentní retrospektivy judikatury musel řídit. Musel tedy např. zohlednit, že jak napadené rozhodnutí, tak rozhodnutí magistrátu neobsahují žádnou zmínku o účelu, k jakému mají žalobcem požadované informace sloužit, přičemž magistrát ani žalovaný tyto údaje nezjišťovali. Tuto, pro rozhodnutí ve věci podstatnou, skutečnost tedy v řízení před krajským soudem nebylo možné přezkoumat. Přitom již ve svém starším rozhodnutí týkajícím se téhož žalobce ze dne 17. 8. 2011, č. j. KUZL/59433/2011, stěžovatel uvedl, že *„považuje za vhodné, aby si povinný opatřil vyjádření žadatele (tzn. žalobce, pozn. soudu), jaké důvody jej vedou k požadování osobních údajů konkrétních osob (vedoucích odborů a oddělení), a to i přesto, že zákon o svobodném přístupu k informacím to nepožaduje.“* Závěr o nepřezkoumatelnosti je v napadeném rozsudku odůvodněn, a tudíž lze seznat, v čem stěžovatel pochybil. Z uvedeného je rovněž evidentní, že pochybení stěžovatele dle napadeného rozsudku nespočívalo pouze v tom, že magistrát ani stěžovatel nejednali s dotčenými osobami, jak se stěžovatel snaží tvrdit.

[36] Co se týče námitky stěžovatele, že jeho rozhodnutí bylo krajským soudem zrušeno ze stejných důvodů, pro které sám stěžovatel zrušil rozhodnutí magistrátu, je třeba zdůraznit, že krajský soud zrušil napadené rozhodnutí nejen proto, že správní orgány nejednaly s dotčenými osobami, o nichž mají být informace poskytnuty. Jak vyplývá z výše uvedeného, krajský soud stěžovateli vytkl rovněž absenci zjišťování účelu, k němuž

mají žalobcem požadované údaje ve veřejném zájmu sloužit. Poukázal-li krajský soud kromě toho i na tentýž důvod, který magistrátu vytkl již stěžovatel, jedná se o důsledek možnosti podat žalobu proti zrušujícímu rozhodnutí odvolacího správního orgánu, kterým je vyhověno oprávněnému prostředku žalobce. Vzhledem k tomu, že rozhodnutí stěžovatele i napadený rozsudek vyhověly požadavkům žalobce, kdy posuzovaly stejnou otázku, došlo v důsledku toho i k překrytí zrušovacích důvodů. Jedná se o specifickou situaci, jež má zabránit „uvěznění“ žadatele o informace v procesním „ping-pongu“. Nejvyšší správní soud souhlasí s tím, že se jedná o situaci nevhodnou, proto ostatně byla možnost jejího vzniku spočívající v podání žaloby proti zrušujícímu rozhodnutí odvolacího orgánu v případě žádosti o informace překonána výše citovaným rozsudkem rozšířeného senátu č. j. 7 As 192/2017 - 35.

[37] Rovněž nelze souhlasit s námitkou stěžovatele, že řízení mělo být zastaveno pro uspokojení žalobce poskytnutím informací prostřednictvím přípisu ze dne 26. 5. 2016. Nejvyšší správní soud v této souvislosti uvádí, že informace sice byly žalobci poskytnuty, avšak stalo se tak mimo správní řízení, jež bylo o žádosti žalobce vedeno. Žalobce se tedy v případě nesouhlasu s obsahem poskytnutých informací nemohl bránit prostřednictvím stížnosti podle § 16a zákona o svobodném přístupu k informacím, jak tvrdí stěžovatel. Srovnání se situací řešenou krajským soudem v usnesení ze dne 4. 2. 2015, č. j. 31 A 59/2011 - 115, pak není přílehlivé. V uvedeném případě žadatel o informace namítal, že se poskytnutím údajů necítí být uspokojen z důvodu průtahů. Nezpochybňoval tedy správnost a pravdivost poskytnutých informací, jako je tomu nyní v případě žalobce. Skutečnost, že se krajský soud úvahou o zastavení soudního řízení nezabýval, pak v posuzovaném případě nepředstavuje vadu rozsudku ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., jež by odůvodňovala jeho případné zrušení. V rozsudku ze dne 12. 11. 2009, č. j. 1 As 64/2009 - 153, Nejvyšší správní soud uvedl, že: *„Je to žalobce, kdo určuje rozsah a meze přezkumu napadeného rozhodnutí v podobě žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), a proto nevypořádá-li se soud s argumentací žalovaného, pak tím může ovlivnit kvalitu a sílu svého právního názoru, nikoli však zatížit své rozhodnutí vadou spočívající v nepřezkoumatelnosti.“* Správní soud je tak povinen vypořádat se pouze s žalobní argumentací (srov. také např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2011, č. j. 7 As 80/2011 - 122, ze dne 29. 4. 2014, č. j. 2 As 23/2014 - 34, ze dne 29. 3. 2016, č. j. 5 As 74/2015 - 56, či ze dne 7. 2. 2018, č. j. 9 As 330/2016 - 192). Nejvyšší správní soud nicméně považuje za vhodné zdůraznit, že nezohlednění této argumentace představuje kvalitativní nedostatek ve smyslu citovaného rozsudku. V posuzovaném případě bylo na místě odůvodnit, proč nebyly splněny podmínky pro zastavení soudního řízení, neboť k této problematice se vyjádřili stěžovatel, žalobce, i osoby zúčastněné na řízení.

[38] Poslední námitky stěžovatele směřují proti výroku o nákladech řízení. Vzhledem k tomu, že se nejednalo o samostatnou námitku, ale stěžovatel napadl všechny výroky napadeného rozsudku, pristoupil soud s ohledem na usnesení rozšířeného senátu ze dne 1. 6. 2010, č. j. 7 Afs 1/2007 - 64, k vypořádání i této námitky. Dle stěžovatele měl žalobce ve věci pouze částečný úspěch, když došlo pouze ke zrušení napadeného rozhodnutí, a návrhům žalobce na zrušení rozhodnutí magistrátu a nařízení poskytnutí informací magistrátu krajský soud nevyhověl. Nadto krajský soud dle stěžovatele žalobě nevyhověl fakticky, neboť sice zrušil napadené rozhodnutí, ale zároveň stěžovateli přikázal zrušit

pokračování

rozhodnutí magistrátu v podstatě ze stejných důvodů, z jakých stěžovatel napadeným rozhodnutím rozhodnutí magistrátu zrušil. Ani s touto argumentací však nelze souhlasit.

[39] Předně je nutné odkázat na rozsudek ze dne 22. 10. 2015, č. j. 2 Afs 44/2015 - 23, ve kterém Nejvyšší správní soud konstatoval, že (na otázku posouzení úspěchu ve věci) „dopadá § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož [n]estanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Měl-li úspěch jen částečný, přizná mu soud právo na náhradu poměrné části nákladů.“ Nejvyšší správní soud má za to, že v citovaném ustanovení užitý pojem ‘věc’ nelze pojímat jako ‘žalobu’ (resp. žalobní návrh), ale je třeba jej chápat toliko jako jednotlivé žalobou napadené (správní) rozhodnutí.“ Pojem věc je tedy nutné chápat ve smyslu § 60 odst. 1 s. ř. s. do značné míry materiálně, přičemž nejužší vztah má k žalobou napadenému rozhodnutí. Přestože žalobce formuloval vícero žalobních návrhů, je zřejmé, že cílem žaloby bylo dosáhnout ukončení procesního „ping-pongu“, zrušení napadeného rozhodnutí a v ideálním případě samozřejmě nařízení poskytnutí informací. Touto optikou lze proto souhlasit s krajským soudem, že stěžovatel měl v řízení o žalobě plný úspěch. Jak navíc bylo uvedeno výše, s ohledem na specifické okolnosti této věci nemohla úspěšná žaloba vést k dosažení jiného výsledku soudního řízení.

[40] S ohledem na shora uvedené Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[41] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení. Žalobci, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože podle obsahu spisu mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nevznikly.

[42] Výrok ve vztahu k osobám zúčastněným na řízení vychází z § 60 odst. 5 s. ř. s., podle něhož má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které ji vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil, a z důvodů hodných zvláštního zřetele ji může soud na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. V daném řízení osoby zúčastněné na řízení neplnily žádné povinnosti, které by jim soud uložil, přičemž nebyly shledány ani žádné důvody hodné zvláštního zřetele.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. listopadu 2019

Mgr. David Hipšr
předseda senátu